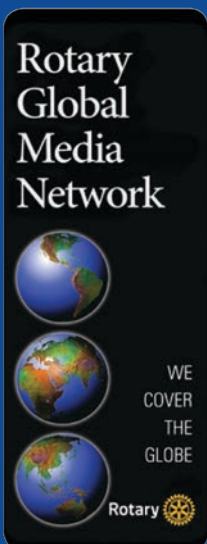


РОТАРИ

БЪЛГАРИЯ СРБИЈА ЦРНА ГОРА МАКЕДОНИЈА Бр. 4, януари-февруари 2020 г., № 215

НА БАЛКАНИТЕ • НА БАЛКАНУ • НА БАЛКАНОТ





РОТАРИ НА БАЛКАНИТЕ

Регионално списание
на Ротари Интернешънъл
ISSN 1310-750X
Издател: Агенция „Бизнес Н“

ИЗЛИЗА НА ДВА МЕСЕЦА

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Митко Минеv, ДГ
Веселин Димитров, ПДГ
Валентин Стоянов, ПДГ
Нина Митева, ПДГ
Илиян Николов, ДГЕ
Велимир Балтезаревић, Србија
Димитрина Вакрилова, отг. редактор
Цвятко Кагийски, Ротари историк
Наско Начев, ПДГ, издател

Отговорен секретар: Антон Начев

Препечат: Любена Райчева

Address:
ROTARY IN THE BALKANS
1, Gladston Str.,
Plovdiv 4000, Bulgaria
Tel. /Fax + 359 32/628 770
Mob. +359 887 594 356
E-mail: spisanie@rotary.bg
www.rotary.bg



Уважаеми приятели,

Ние, журналистите, пишем за всичко и за всеки, но рядко разказваме за себе си. Затова с особено удоволствие ви поднасям посланието (редакционните бележки) на главния редактор на The Rotarian Джон Резек за това, как се ражда ротарианското списание.



Джон Резек
главен редактор
на The Rotarian

„Този брой отбелязва петия път, когато сме събрали пакет „Какво е да...“, в който ротарианците разказват истории за необикновените неща, които са постигнали, преживели и празнували. Този годишен брой стана любим сред вас, нашите читатели. Но питате ли се някога какво е да работите в The Rotarian?“

В много отношения това списание е като всяко друго. Излизаме с идеи, пишем, проверяваме факти и редактираме (и прередактираме) истории, добавяме изкуство и фотография, проектираме страници и пишем (и пренаписваме) заглавия. Имаме срокове. Имаме редакционни срещи. Имаме кафетата. Но това не описва какво е да работиш в The Rotarian. Тук има определена алхимия. Един от елементите е екипът ни: колективно имаме стотици години опит в списанията - в големи потребителски периодични издания, езотерични публикации, научни списания.

Но повече от нашия опит, това, което прави нашата група толкова необикновена, е голямото ни уважение към идеите и мненията на другите; истинската ни наслада от компанията на другите, чувството за хумор и уменията по готварство; и нашата решимост да направим това списание най-доброто, което може да бъде.

Друг елемент от нашата омагьосваща отвара са нашите членове на административната на Ротари - в Евансътън, както и в Ню Делхи, Токио, Цюрих и други международни офиси на Ротари. Това са хората, които се уверяват, че вашите безвъзмездни проекти са успешни; които помагат на младите хора да се включат в Ротари чрез Ротаракт, Ротари младежки обмен и стипендианти на Ротари за мир; които помагат на клубовете да станат по-ярки и иновативни; които свързват ротарианците чрез конвенцията и чрез ротарианските групи за действие и приятелство; които предоставят оценка в нашата борба срещу полиомиелита и в нашите фокусни области; и които помагат да се очертае стратегията на Ротари за успех в следващите години.

Ние, от списанието имаме привилегията да си сътрудним с тези интересни и всеотдайни хора, които ни дадоха много страхотни идеи за истории.

Финалният елемент, който прави работата в The Rotarian толкова магична и полезна, са, разбира се, самите ротарианци. Без вас нямаше да имаме множество фантастични проекти, вдъхновяващи хора и забавни клубове, за които да пишем във всеки брой. Работата, която вършите, приятелите, които сте направили, и хората, в чийто живот сте направили разлики, осигуряват основата на това списание всеки месец. Не щем и да знаем какво е да правиш нещо друго.”

Догодина списанието The Rotarian ще отбележи 110 години, а българското – 25 от тях!

За много години!

Ваш в Ротари
Наско Начев, ПДГ



МАРК МАЛОУНИ
ПРЕЗИДЕНТ,
РОТАРИ ИНТЕРНЕСЪНЪЛ



„Без значение от нашата професия, всички ние допринасяме силно за света, когато провеждаме работата си почтено.“

Драги приятели ротарианци и членове на семейството на Ротари,

Хората от цял свят имат множество причини да се присъединят към Ротари. Много нови ротарианци всяка година се присъединяват по същата причина, както и аз - защото Ротари е чудесен начин да се възползвате от кариерата си. Като млад адвокат, започващ кариерата си в Алабама, заедно с Гей станаме съдружници във фирмата на баща ѝ. Той вложи в нас ценността да се присъединим към Ротари като начин за изграждане на взаимоотношения. Както и за да покажем на потенциалните клиенти, че сме сериозни професионалисти, които държат твърдо на ценностите, дори по-твърдо от това, което изисква нашата професия.

Ангажиментът на Ротари към професионалната служба е изграден върху най-високите етични стандарти в бизнеса и професиите, признаването на достойнството на всяка полезна дейност и достойнството на всяко занятие като възможност за служба на обществото. Последната точка е много важна. Без значение каква е нашата професия, всички ние допринасяме сериозно за света, когато работим почтено и се придържаме към Четиристранния тест.

Направих балансирането на изискванията на Ротари с професионалните и семейните ангажименти един от приоритетите ми като президент. Никой ротарианец не бива да се чувства принуден да отделя повече време, отколкото изисква доброволческата позиция. Това е така по няколко причини, като една от тях е, че работата, която вършим в ежедневието си, е също толкова важна за Ротари, колкото работата, която вършим в организацията. Ние носим нашите ротариански ценности навсякъде, а професионалният ни успех помага да се гради позицията на Ротари всеки ден, когато влизаме в офиса.

Това е особено важно в усилията ни да достигнем до нови членове. Искаме да видим Ротари, където никой не трябва да избира дали да бъде добър ротарианец, или добър родител, собственик на бизнес, мениджър или служител. Когато молим заетите млади хора да се присъединят към нас, не бива да ги молим да се откажат от своето време и свобода. Трябва да ги възнаграждаваме с преживяване, което прави всичко, което те вече правят, още по-вдъхновяващо.

Осигуряването на по-голям баланс в рамките на Ротари ще има и друга полза: ще създаде възможности за други ротарианци, включително ротарактори, да се активизират и да поемат ръководна роля в проекти и комитети. Това ще гарантира, че те остават ангажирани в нашите клубове и ще бъдат вдъхновени да бъдат ротарианци за цял живот.

По света Ротари се цени заради професионалната си служба и заради непреходните ценности, които влагаме във всички бизнес отношения. Докато продължаваме да работим за растежа на Ротари, нека си припомним, че професионалната услуга остава решаващата точка за привличане на потенциални членове.

Ротари свързва света и като правим професионалните услуги на Ротари известни на хората в повече професии и на различни етапи от кариерата си, ние ще помогнем да разраснем нашата организация и да я направим по-силна и разнообразна.



Хора на действието по целия свят

ЕЛ САЛВАДОР

С помощта на лекари, зъболекари, медицински сестри и американски ротарианци, РК Санта Ана, Ел Салвадор, проведе петдневна хуманитарна акция, като организира безплатни медицински прегледи за повече от 4000 души в региона около Санта Ана, втория най-населен град в страната. От 30 юни до 4 юли салвадорските и американските доброволци преглеждаха пациенти с общомедицински, педиатрични, кардиологични, психологически, стоматологични и зрителни проблеми. Те осигуриха и лекарства и рецепти за очила, както и препоръки за последващи грижи при необходимост. Кметовете на районите координираха транспортирането на пациенти, а Втората пехотна бригада на Салвадор осигури логистична подкрепа.

Разходите за Ел Салвадор на глава от населението за здравеопазване през 2016 г. са били 293 долара, в сравнение със средно за света 1,026 долара.

ШВЕЦИЯ

Като част от тенденцията, която съчетава физическите упражнения и екологичната осведоменост, 15 членове на Ротари клуб Стокхолм Интернешънъл и петима членове на ротариански семейства се събраха на градския остров Langholmen, за да направят почистване на парка в спортно темпо. Plogga – от шведските plocka (да вземете) и jogga (джогинг) – събра 14 торби боклук за около час по време на априлския излет, казва Антъни Пиърс, член на клуба. „Ден след ден виждахме нашите улици и гори, отрупани с боклук, споделя Пиърс. Трябваше да направим нещо по въпроса.“ Клубът започна със своята Plogga през 2018 год. след посещение в клуба от основател на движение то за бързи крака.

УНГАРИЯ

За Ротари клуб Буганеща-Център подкрепата за деца, с извършена трансплантация на костен мозък, се превърна в дългосрочен ангажимент. От 2015 г. клубът е дарил оборудване, включително индустриална сушилка за дрехи, 11 компютъра и средства за реконструкция на Demeter House, която осигурява настаняване на пациенти от болницата в Буганеща Szent Laszlo и техните близки. Къщата е дом за повече от 40 семейства годишно. Средно младите пациенти прекарват повече от месец за лечение. В тандем с фондация „Деметер“ ротарианците в Буганеща са организирали развлекателни програми като парти на Хелоуин и лов на великденски яйца за децата.



САЩ

Всяка седмица РК Съмит Каунти (Фриско), Колорадо, предлага за продажба билети за томбола от 5 долара. Победителят получава една трета от общите пари, събрани през тази седмица. Една трета помага за финансиране на триседмично пътуване през Югозападните Съединени щати за двама гостуващи студенти от младежки обмен, на когото клубът е домакин за година. Последната трета отива към „големия джакпот“, който се печели само ако седмичният победител изтегли асо пика от непрекъснато свиращото се тестве карти. Големият джакпот бе нараснал за близо година до рекордните 7000 долара в седмицата, когато Боб Ашли извади асо.

Месец след пагането му Ашли обяви, че джакпотът му е финансирал два подаръка от 1000 долара за

благотворителни проекти. След това той раздаде на членовете на клуба 100 плика, всеки с банкнота по 50 долара, с препоръка да вложат парите в кауза извън нормалните си сфери на даряване. Вдъхновени, членовете обещаха да добавят към 50-те долара на Ашли по още 50 долара за различни от обикновените им каузи. Стана неизказаното правило: „По дяволите, можем да го направим, споделя членът на клуба Стю Дърнли. Беше изключително - най-хубавото нещо, което се е случвало с нашия клуб.“ Набраните дарения бяха насочени към редица инициативи: почистване на океани, тигри в Индия, изкореняване на морски червеи и операции за търсене и спасяване в района на окръг Съмит, известен със своите ски курорти.

ЯПОНИЯ

Танабата е фестивал, празник на астрологичната приказка за двама влюбени, заточени в краищата на Млечния път. В легендата на Орихиме и Хикобоши - съответно звездата на шивачките и звездата на пастира - им е разрешено да се събират само веднъж годишно, започвайки период, в който страната изобилства от цветни плувки, фенери, балони и хартиени свитъци, изписани с пожелания. Ротари клуб Сагами-хара Хашимото използва тържествата, за да набира средства и да популяризира End Polio Now. Работейки с членове на други местни клубове, за три дни ротарианците събраха около 12 000 долара от фестивала Хашимото Танабата в Сагамихара през август.

Брад Уебър

В префектурата Канагава в Япония има по два храма на всеки 10 000 души.

Илюстрации: Себастиан Тибо



**Обикновени ротарианци
се озовават
в необикновени ситуации.
Със свои собствени думи
те ни разказват**

каква е тя...



През 1988 г. Анант Агравал, 15-годишен ученик от Индия, пристига на Ротари младежки обмен в Дистрикт 7150, в Централен Ню Йорк. Първото семейство, в което трябва да отседне, има довършителни строителни дейности в дома си. Затова Анант остана за около шест седмици при нас. Тъкмо подготвихме две спални в къщата си и Анант ни помогна да боядисаме. Той беше ентусиазиран от възможността да ни помогне да завършим тези стаи. Във времето на престоя си в Съединените щати той се справяше много добре в училище, работеше по проекти на Ротари, след което си замина. Тогава нямаше социални медии или имейли и макар да станаме много близки, по-късно загубихме контакт с него. Отдадохме се изцяло на семейството си.

В родината си Анант постъпи в колеж, по-късно разбрахме, че се оженил и създал собствено семейство.

В нашия дом посрещаме ученици от Австралия, Дания, Финландия, Германия и Холандия. Обичаме да научаваме за културата на младите хора и да ги виждаме как съзряват, докато са при нас. Много от тези студенти бяха за първи път далеч от семейството си за по-дълъг период. Невероятно е да ги наблюдаваме как растат с напредването на годината. За семейството домакин е чудесна възможност да разшири своя мироглед и всъщност да осинови дете в дома си за три или четири месеца. Разбира се, невсяко такова разменно гостуване е идеално. Трябва да сте подготвени, че децата изпитват носталгия по дома си и ще трябва да я преодоляват заедно с тях. Приемното семейство трябва да се справи; младежът трябва да се справи. Но като цяло семействата домакини разбират, че контактът е много по-лесен, ако приемат ученика не като гост, а като член на семейството си.

ДА ПОСРЕЩНЕШ ДВЕ ПОКОЛЕНИЯ УЧАСТНИЦИ В МЛАДЕЖКИ ОБМЕН

РАНДИ УИЛСЪН,
Гуверньор, Дистрикт 7150

ДЖАНЕТ УИЛСЪН,
РК Сокуойт, Ню Йорк

От 1989 г. до 2006 г. няхаме връзка с Анант. Тогава Дистрикт 3060, който включва част от щата Гуджарат, изпрати двама младежи в Дистрикт 7150. Попитахме учениците дали познават Анант. Един от тях си спомни, че на една от срещите в Ротари клуба разговарял с мъж, който му казал: „Много се радвам за теб. Бях в Централен Ню Йорк преди около 18 години. Зимите там са много студени, но хората са много топли. Ще имате прекрасна година.“ Със сигурност това беше нашият Анант...

Свързахме се отново и през 2011 год. той, съпругата му и двете им деца дойдоха в Съединените щати и ни гостуваха за една седмица. Посетиха гимназията, в която беше ходил. Беше прекрасно. След това през 2014 г. отидохме в Индия за сватбата на братовчед му. Прекарахме там около девет дни. Синът на Анант беше стипендиант на Ротари младежки обмен в Брази-

лия, дъщеря му Аарохи също кандидатстваше. През есента на 2018 г. моят клуб, Ротари клуб Сокуойт, беше неин домакин. Разбира се, настани се при нас, в същата спалня, която баща ѝ ни беше помогнал да боядисаме преди 30 години. Участваше в театрална трупа в училището, премина разширени курсове за повишаване на квалификацията. Завърши училище заедно с около 80 свои съученици. След това се върна в Индия. Колкото и трудна да беше раздялата ни с нея, знаехме, че ще я видим отново.

Когато разговаряме с потенциални приемни семейства, ние им разказваме за най-хубавото нещо от Ротари младежкия обмен: „Когато се съгласявате да приемете в дома си младеж от чужда държава за няколко месеца, вие го приемате в сърцето си до края на живота си.“

*Както беше разказано
на Франк Буреш*



ДА ДАРИШ БЪБРЕК НА ПРИЯТЕЛ

ДЖУЛИ СПАН,
РК Фишкул, Ню Йорк

ПОЗНАВАМ СТЕРЛИНГ от години. Той беше председател на настоятелството в библиотеката, където аз съм директор. Напусна от библиотеката, но винаги е бил част от Ротари, където и аз се присъединих по негово настояване преди шест години. Знаех, че има нужда от бъбрек и че е в списъка за донори, знаех и че самата аз искам да бъда донор. Но по онова време се грижех за болната си майка и щеше да ми дойде прекалено много. По-късно майка ми почина. Изчаках няколко месеца, след което споделих на съпругата на Стерлинг - Крис, че имам желание да му даря бъбрек. Обърнах се към Крис, защото не знаех дали Стерлинг ще приеме добре желанието ми да даря. Тревожех се, че може да се почувства зле от това. Но бях убедена, че Крис ще се съгласи. Знаех, че статистиката е срещу нас, когато правихме кръвния тест, защото процентът съвместимост от несемейни донори е твърде малък. А и аз обикновено нямам късмет. Някак си съм управлявана от закона на Мърфи. Знаех също, че мога да даря бъбрека си на някой друг и с това Стерлинг ще се премести напред в списъка, така че той ще получи друг бъбрек по-бързо. Щях да даря по един или друг начин, защото исках да помогна на някого. Но което е трябвало да бъде, ще бъде. Съвместимостта се оказа пет от шест точки и просто продължихме от там. По отношение на това, което мислеше семейството ми, моята майка би била единствената, която да възрази. Ето защо я изчаках да почина. Брат ми беше малко нервен от цялата работа. Но колкото повече му обяснявах процеса, толкова повече той виждаше защо го правя. Бях толкова развълнувана от това, че ще съм донор, че емоция-

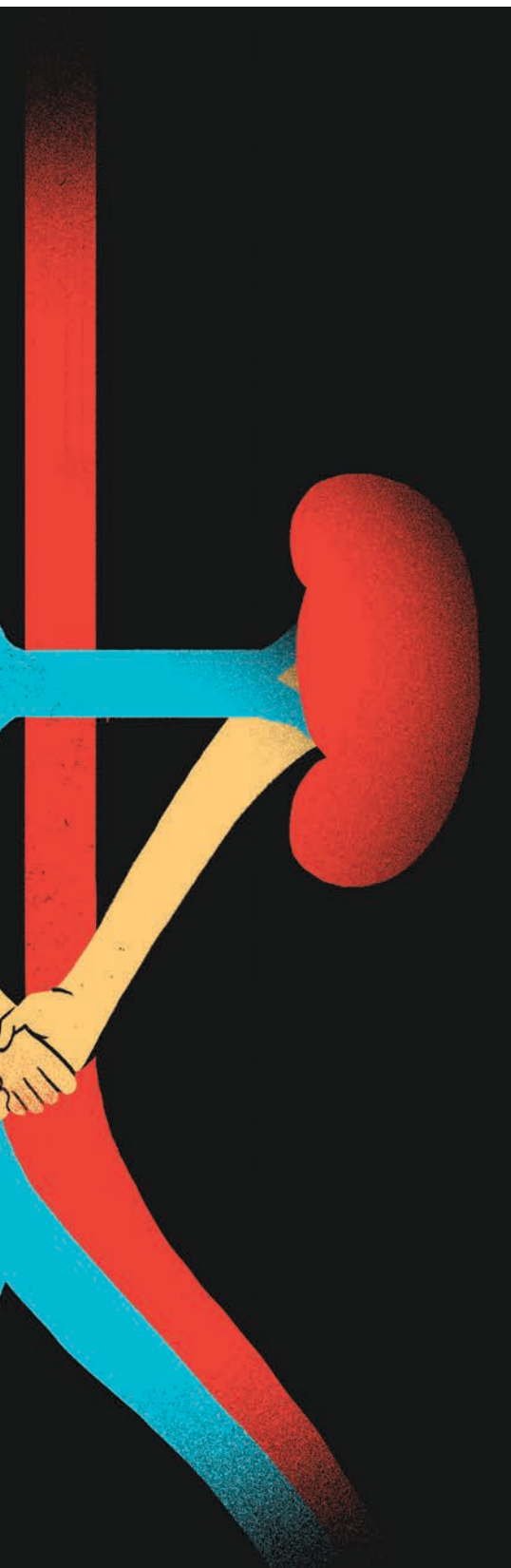
та се предаде и на приятелите ми. Не искаха да ми пукат балона. Не съм човек, който се замисля твърде много за бъдещето, затова не се притеснявах за живота с един бъбрек. Това никога не е било мой страх. Но имам неописуем страх от игли и лекари. Мислех, че операцията ще ми помогне при тези страхове. Не стана. Но заради толкова голяма кауза не се уплаших или изнервих. Знаех, че ще се получи. Когато започнаха да ми слагат абокатите, да, ОК, малко се изнервих. Но всъщност само отидох до операционната. Отне ми три или четири седмици, за да се върна към нормалното си ежедневие и една цяла година, за да си върна всички сили. Що се отнася до Стерлинг, той се справя чудесно. Имаше високо кръвно налягане преди операцията и след това то спадна, така че обичаме да се шегуваме, че всъщност съм понижила кръвното му налягане, защото моето е естествено ниско. Определено има и повече цвят. На първата годишнина от операцията Стерлинг и Крис ми подариха колие от Тифани с талисман-бъбрек, вярвате или не. Това бе първият и последен път, когато нося Тифани. Разговаряме много с Крис; прилича ми на втора майка. И виждам Стерлинг всяка сряда в Ротари. Обичам да съм там. Мисля, че бях повлияна да стана донор от членството си в клуба: цялата идея за Безкористна служба, да намеря начини да помагам на хората. Никога не съм се съмнявала, че това е правилното нещо. Това беше най-доброто решение, което някога съм вземала, и едно от малкото, които съм взела 100 процента уверено. Все казвам на Стерлинг, че ако имам повече бъбреци, щях още да дам.

*Както бе разказано
на Стив Алмънд*



СТЕРЛИНГ ГАСТОН,
РК Фишвил, Ню Йорк

ДА ПОЛУЧИШ БЪБРЕК ОТ ПРИЯТЕЛ



ИМАМ БЪБРЕЧНА ПОЛИКИСТОЗА. С брат ми я наследихме от майка ни, която почина от това заболяване. Може да причини високо кръвно налягане и аневризми, аз имах и двете. Моят нефролог ме съветваше: „Ако обърнете внимание на това, което ви казвам, и ядете това, което ви препоръчам, и взимате следните медикаменти, ще извадите 15 години от тези бъбреци, преди да започнат проблемите.“ Е, доверих се на лекаря и съвсем сигурно получих тези 15 години. Но след време си дойдох и проблемите. Регистрираха ми серия от камъни в бъбреците и тогава САТ сканирането откри стотици малки кисти на бъбреците ми. Така преди седем години попаднах в списъка на донорите. Знаех, че трябва много да внимавам за бъбреците си и да се нагрявам да получа донор, преди нещата да станат наистина лоши. Преди няколко години Джули се свърза с жена ми Крис с предложение да стане донор. Това се случи на коледното парти на клуба Фишвил. Виждах ги как говорят от другата страна на стаята. Но знаете, това е социално събитие. И всички бяхме добри приятели, така че не беше голяма работа. Крис я попита: „Защо идваш при мен, а не при Стерлинг?“ Джули каза: „Защото го познавам. Ако отида при него и кажа: Ще направя това, той ще отговори: Не, Джули, спокойно. Аз съм в списъка на донорите.“ И вероятно е била права. Така че двете се нахвърлиха върху мен. Ето как се стигна до това, да го направим. Изминаха почти 20 години, откакто назначих Джули за директор на библиотеката, където бях председател на настоятелството. Ежедневните ни контакти естествено родиха прекрасно приятелство през годините. В крайна сметка поканих Джули в Ротари. И двамата бяхме президенти на клуба. Тя е личност, много добре настроена към общността. Но когато предложи да ми дари бъбрека си, бях напълно изу-

мен. И честно казано, тя ме спаси. В този момент бъбреците ми работеха много зле, действаха с по-малко от 8 процента от капацитета си. Ако не бях извършил трансплантацията, щях да продължавам с диализата. По времето, когато Джули дойде при мен, не знаех, че процентът на съвместимост е толкова малък. Но начинът, по който работи Обединената мрежа за споделяне на органи, е такъв, че ако дарите бъбрек, можете да посочите получателя. И ако не сте съвместими с този човек, те ще дарят вашия бъбрек на съответстващ получател, като в същото време ще преместят посочения получател до върха на списъка в неговата кръвна група. Джули нямаше против и това, което още повече ме изуми. Нейната реакция беше: „Ако това е така, страхотно! Ще помогна на двамата души!“ Тя беше решена да направи това и искаше да го направи за мен. И двамата постъпихме за операцията в един и същ ден. Обикновено се имплантира дареният бъбрек в допълнение към другите ви бъбреци. Но и двата ми бъбрека бяха толкова силно увредени, че трябваше да бъдат отстранени. Бях в болницата шест дни. Първия месец имах трудности, защото един от имуносупресорите причинява стомашен дистрес. Отслабнах с 12 килограма за 17 дни. Но сега просто трябва да вземам по две хапчета сутрин и две следобед; повечето получатели на бъбреци трябва да приемат четири или пет пъти всеки ден, така че това беше невероятно съответствие. Повечето дарители и получатели не поддържат връзка. Но аз, жена ми и Джули редовно се събираме за обяд или вечеря. Виждаме се и на срещите в Ротари всяка сряда сутрин. Имаме прекрасни отношения преди. Но сега са много по-дълбоки и смислени.

*Както беше разказано
на Стив Алмънд*

ДА ПОСЕТИШ ВСЕКИ НАЦИОНАЛЕН ПАРК В СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ

МИКА МАЙЕР

Посланик ученик

ПО ВСИЧКО ЛИЧЕШЕ, че го бях изпортил. След като изминах десетки хиляди километри в тесен микробус с хладилник със слънчева енергия, който охлаждаше нещата само от време на време, постигането на целта се отдалечаваше. Пилотът на самолета, който ме караше в един от най-отдалечените национални паркове на Съединените щати, Националния паметник и резерват Анякчак в Аляска, току-що ми каза, че заради ограничената видимост ще трябва да отмени планираното ни кацане на кратерното езеро под нас и добави: „Както се договорихме, ще трябва да ми платите пълната цена, независимо дали ще можем да кацнем, или не.“

Две години преди това, на 30 години, бях предприел тази одисея, за да посетя всичките ни 419 национални паркове в едно непрекъснато пътуване, което в крайна сметка щеше да отнеме три години и обхване повече от 75 000 мили. Никои не го беше правил преди. От Американските Вирджински острови до пустошта на Южна Дакота до Сухата Тортуга на Флорида и по-нататък бях пътувал по море, земя и въздух, за да посетя Всеки един парк. Бях оцелял на консервирани храни, издържал виелици и изгаряща топлина, поправях спукани гуми и течове на масло и бях гонен от охранители от десетки паркинги, където бях паркирал с моя микробус през

нощта, за да спестя пари. Сега изглеждаше, че името ми ще влезе в книгите със звездичка, отбелязвайки, че поради лошото време съм пропуснал посещението на кратера Анякчак, Въпреки че бях платил пълната цена.

„Добре, един последен поглед“, каза пилотът, пускайки се в гъстата супа, за да види дали има най-малка вероятност тази плътна пелена да не се простира чак до повърхността на алеутското планинско езеро. Не виждах нищо, освен всеобхватно одеяло от сиво; тази гледка отлично отразяваше моето униние. Но точно когато пилотът даде газ, за да се обърне към дома, плъзгаща се слънчева светлина се появи далеч под нас; светеща като маяк, който осветяваше ярка водна ширина под облачния покрив. И двамата радостно се разкрещяхме. Пет минути по-късно самолетът направи плавно кацане на езерото Сърпрайз в кратера, образуван преди 3500 години. Чувствах се така, сякаш бях благословен от божествена намеса.

Това чувство за духовна връзка ме ръководеше отдавна. Аз съм син на лутерански пастор, така че може би трябваше да се очаква. Със сигурност това изигра роля за моя ентусиазъм. Баща ми, който почина на 58 години, обичаше далечните пътувания и аз предприех моето в голяма степен в негова памет. Духовно той беше до мен на всяка стъп-

ка от пътуването. Ранната му смърт ми доказва, че не можеш да задържиш мечтите си.

Но ако баща ми беше предоставил цялото ми въдъхновение, Все още трябваше да намеря средствата. Като студент в Университета в Мемфис в Тенеси бях получил стипендия за посланици, спонсорирана от Ротари клуб Мемфис Централ, която ми даде възможност да се запиша в университета Макгил в Монреал, за да получа гласово обучение като контраптенор.

Тогава не знаех, че макар и косвено, стипендията ще ми осигури средствата да предприема начинанието си за националните паркове. Повече или по-малко пеех за яденето си. В допълнение към парите, които спестих в продължение на десетилетие, аз платих пътя си, като изнасях рецитали в църкви и споделях от амбона за моите пътувания. Споделях приключенията си и слагах шапка на земята.

Говорех за времето, когато бях на Олимпийския полуостров на Вашингтон и се изкачвах през заплетени високи храсти, които пречеха на гледката ми, след което усетих внезапно пропадане. Когато погледнах през страничния прозорец, открих, че предните колела на микробуса висят от ръба на скалата. Отворих страничната врата на шофьора и целият ми живот мина като на лента пред очите ми. За щастие някакви хора се появиха и изтеглиха микробуса на безопасно разстояние.

И аз разказвах как в Националния парк на динозаврите в Северозападно Колорадо (любимият ми парк) дива гъска, която скоро щеше да бъде кръстена Джордж, се присъедини към нашата група за рафтинг. Той спеше с нас,

купонясваше с нас и пляскаше с крилата заедно с нас нагоре по стръмния каньон. Когато най-накрая потеглих, Джордж скочи и тръгна да гони микробуса.

Посещенията в църкви ми дадоха шанс и да говоря откровено като гей християнин. Израснах в консервативна Небраска, където се борех като тийнейджър със сексуалната си ориентация. Много трудно беше да я афиширам. Трябваше да изберете дали да бъдете гей и да не сте християнин, или да сте християнин и да се криете в килера. Сега, две десетилетия по-късно, имам възможност да разкажа моята история и да бъда приет с истинска обич.

Още от ранна възраст изпитвах силно желание да виждам света. Ротари направи това възможно, като пося семената на това пътуване. Често ме питат дали бих направил всичко отново. За секунда отговарям. Получих шанс да следвам своята мечта, да презърна истинската си същност и да споделя и двете с гостоприемна публика.

*Както беше разказано
на Стивън Яфа*



ДА ИГРАЕШ В ЛЕГЕНДАРНА ИГРА НА СВЕТОВНОТО ПЪРВЕНСТВО

МАНУЕЛ АМОРОС,
РК Арл-сюр-Рон, Франция

ПРЕЗ 1982 г., КОГАТО БЯХ НА 20, получих първата си покана да се присъединя към френския национален отбор по футбол и играх на Световното първенство. Бях избран за най-добър млад играч на турнира и вкарах запомняща се дузпа в полуфиналите.

Но връхната точка в моята кариера беше четвъртфиналният ни мач четири години по-късно на Световното първенство през 1986 г. в Мексико. Мачът срещу Бразилия започна по обяд на 21 юни на стадион „Джалиско“ в Гуадалахара. Беше горещо и много влажно и трябваше да се справим със замърсяването и голямата надморска височина. Предоставиха ни резервоари с кислород, за да ни помогнат за аклиматизацията. Никога не бях виждал такова нещо преди и оттогава не съм го виждал отново.

Някои хора нарекоха състезание между Франция и Бразилия мач мечта. Бразилският треньор заяви, че го смята за еквивалент на финалния мач на турнира, а един журналист написа, че всичко, което ще дойде след това, ще бъде стъпка наолу. Два часа преди мача вече имаше около 30 000 фенове като до края тълпата набъбна до 66 000

- повечето от тях бяха бразилци, скандиращи и танцуващи. Така Бразилия определено имаше предимството на домакин.

За този мач нашият треньор Анри Мишел беше променил тактиката и каза на някои от нас да играят различни позиции. Всички бяхме вътре в нещата и веднага разбрахме, че новата система не работи. Бразилия вкара след само 17 минути. Трябваше да се реорганизираме бързо, което не е лесно по време на игра. Върнахме се на обичайните си позиции и малко преди полувремето капитанът ни Мишел Платини вкара гол.

В онези дни паузите за пие не на вода бяха нечувани и при високото качество на играта топката рядко излизаше от игра. Нашият медицински екип напълни малки пластмасови торбички с вода и ни ги хвърляше от скамейката, като внимаваха реферите да не забележат. Около 15 минути преди да изтече редовното време, когато резултатът все още беше 1:1, нашият вратар Джоел Батс фаулира противник и предизвика дузпа. Бразилските играчи започнаха да празнуват,

сякаш са спечелили мача, което сметнах за арогантно и доста самонадеяно. И бях прав: Зуко, бог в страната си, би дузпата и Джоел спаси.

Имахме фантастична възможност във Второто продължение, когато нашият нападател Бруно Белоун се изправи срещу бразилския вратар в двубой един срещу един. Бруно беше фаулиран и не можа да вкара; по-лошо, реферът не отсъди фаул и не ни присъди дузпа.

И така след 120 изтощителни минути състезанието беше решено с дузпи - лотария, на която не можеш да разчиташ. Регувахме се, като всеки отбор направи общо пет удара. Четири години по-рано, на полуфинала срещу Германия, бях стрелял втори и вкарах. От суеверие помолех отново да бъда втори и не пропуснах. Имаше три пропуснати изстрела: един от Франция и два от Бразилия, но накрая моят съотборник Луис Фернандес би победния удар. Какъв невероятен момент! Бяхме победили Бразилия. Никога повече не бих изпитал такова невероятно чувство.

*Както беше разказано
на Ален Друот*



ДА ВИДИШ ПОСЛЕДСТВИЯТА ОТ ЧЕРНОБИЛ

ХЕРВЕ ХАКАРД, РК Динан, Франция

ЕДНА ВЕЧЕР през 2003 г. заедно със съпругата ми Аник си говорехме за работния ден. „Между другото - казах аз, - трябва да замина за поне две седмици в командировка.“

„Къде?“, попита тя.

„Чернобил“ - отвърнах.

„Надявам се само да знаеш какво правиш“, каза тя.

Компанията, за която работех, беше сключила договор за управление на последствията от най-тежката катастрофа в гражданската ядрена история. На 26 април 1986 г. в Северна Украйна множество експлозии и пожари унищожиха реактор № 4 в атомната електроцентрала в Чернобил, изхвърляйки в атмосферата радиоактивни частици. Бяхме наети за безопасно съхраняване на използваното радиоактивно гориво на обекта. Въпреки това, след като украинците съобщиха за пропуски в процеса, компанията събра екип, който да оцени ситуацията. Аз бях лидер на екипа.

Първото от нашите четири посещения беше през юни 2003 г. Останахме в Славутич, на около 45 мили източно от електроцентралата, набързо изграден град за настаняване на евакуиран персонал и работници, наети в почистването, както и за някои местни жители, изселени от бедствения район.

Седмнайсет години след инцидента градът вече показваше сериозни признаци на упадък. Това лято в нашия хотел имаше топла вода само в четвъртък.

Работата ни се усложняваше от факта, че след разпадането на СССР Беларус и Украйна вече не бяха част от тази държава. А част от Беларус се оказа между Славутич и Чернобил, което оз-



начаваше, че трябваше да преминаваме границата два пъти, за да стигаме до нашата дестинация, добавяйки три часа към ежедневноното си пътуване.

Чернобил беше станал уникална основа за проучвания за дезактивация. Все още е истинска лаборатория на открито, където можем да изследваме въздействието на радиоактивността върху почвата, растенията и животните. По време на нашето посещение видяхме, че природата е завладяла това, което се нарича зона на изключване. Растителността беше станала изключително разкошна и беше пълно с елени, глигани, вълци и други диви животни.

Успяхме да посетим три от реакторите; четвъртият - този, който се взриви - беше извън допустимите граници. Разбрах вед-

нага, че нямаше да можем да направим това, което Съюзът направи за справяне с кризата. Мерките за безопасност не го позволяваха.

Подобно безразсъдно поведение обаче продължаваше: служител, нетърпелив да ми покаже някакво повредено течено гориво, повдигна стоманена врата, без да носи защитни ръкавици.

Най-трогателният момент беше, когато видяхме плакет на името на Валери Ходемчук, работник в Чернобил, първата жертва на избухналия № 4. Първият смъртен случай, но не и последният. Операторите в контролната зала са направили всичко необходимо, за да се справят с аварията. Те не са имали представа какво ги очаква.

*Както беше разказано
на Ален Друот*

ДА ПОЕМЕШ РИСК СЛЕД ДИАГНОЗА, ПРОМЕНЯЩА ЖИВОТА

ЛИНДА МУЛХЕРН,

РК Сейнт Пол, Минесота

БЯХ ДИАГНОСТИЦИРАНА с диабет тип 1 през 1975 г. По това време лекарят ми каза, че ми остават 20 години живот и че ако не се грижа за себе си, щях да отида на два метра под земята. Бях на 12.

Помня сълзите в очите на баба ми, когато ме посети в болницата. Тя е израснала преди лечението с инсулин през 20-те години на миналия век, така че си спомняше гните, когато децата с диабет умираха. Лекарите не можели да направят нищо за тях.

Майка ми беше медицинска сестра и беше много практична, що се отнася до управлението на болестта. Тя се увери, че знам, че е моя отговорност да приемам инсулина, да спазвам диетата си и да спортувам. Тя беше до мен, ако имах нужда от нея, но аз отговарях за грижата за здравето си. Тя направи това съвсем ясно.

Затова взех решение. Не бих позволила на диабета да ме спре. Ако наистина имах само 20 години да живея, исках да ги изкарам наистина стойностно. Играх футбол и други спортове, бях в училищния отбор, постъпих в литературния кръжок. Но исках по-голямо приключение, затова кандидатствах, за да прекарам първата си година в гимназията в чужбина с международна организация за по-проект за образователен обмен. Ала когато разбрах, че съм с диабет, ме отхвърлиха. Беше твърде голям риск да се изпрати ученик с хро-

нично заболяване в чужбина.

Тогаваш майка ми видя малка реклама във Вестника, в която се казваше, че местният Ротари клуб набира ученици за тяхната програма за младежки обмен.

Подадох заявление и бях много честна: казах им, че имам диабет тип 1, но знам как да се грижа за себе си. Не ме интересуваеше къде отивах, само се надявах да бъда приета. Те препратиха молбата ми първо в Аржентина, после в Южна Африка. Но бях отхвърлена. С наближаването на лятото изглеждаше, че няма да прекарам годината в чужбина.

През юни няколко членове на клуба отидоха на Ротари конвенцията от 1979 г. На една сесия те обясниха, че се опитват да настанят момиче с диабет с приемно семейство, но не могат да намерят район, който да поеме риска. За тяхна изненада ротарианец от Швеция се изправил и казал: „Имам точно същия проблем. Бихте ли се интересували от размяна?“

Всичко след това се случи бързо. Заминах на 9 август 1979 год. Всичко, което знаех, беше, че отивам в Мариестад, Швеция, а момиче на име Карин Кьелберг идваше в Минесота. Ще останем с приемните си семейства една година. В деня, когато заминах, бях много развълнувана. Семейството на баща ми е имигрирало в Съединените щати от Швеция и като разглеждахме картата, разбрахме, че ще отида в същия район, от който са прабабите и дядовците ми.



Имаше вероятност да открия и братовчеди наблизо. Беше сюрреалистично - правнучка се прибираще вкъщи. Ходех на училище в град Мариестад, но приемното ми семейство живееше в имение в провинцията. Едно от любимите ми неща беше да ходя на дълги разходки с двете ми сестри домакини, които бяха само няколко години по-млади от мен. Срецахме лосове и елени. Израснах в предградията на Сейнт Пол, така че беше вълнуващо да изляза и да видя дивата природа. Обикаляхме из провинцията, събирахме плодове от хвойна и боровинки.



Когато приемното ми семейството се събираше за вечеря, никога не бързаха с храненето. Наслаждавахме се на кюфтенца и картофи на тиган, заедно със сосове, приготвени с гъби или горски плодове, които сами бяхме събрали. Аз идвах от семейство, където всичко беше на високи обороти, ядеше се надвечна, бързахме за тренировка по футбол. Но семейството на Карин си седеше един час и просто си разговаряше. Наслаждавах се на разговора, въпреки че в началото не можех да разбера много. Но до Коледа вече сънувах на шведски.

В Минесота Карин постъпи във футболния отбор. Отиде на бала. Опита Twinkie за първи път. Тя беше много срамежлива, когато пристигна в Съединените щати, но любопитството на хората към нея ѝ помогна да расте по-уверена. Баща ми беше кмет на нашия град, така че тя се среща много хора. Той я научи как работи американското правителство и отговаряше на въпросите ѝ, когато откриеше нещо различно или странно. Помалкият ми брат беше типичен тийнейджър - питаше я дали знае какво означава „supercalifragilisticexpialidocious“ и я научи на всички неприлични думи, които не беше научила в часовете по английски. Но станаха много близки. Карин нямаше брат и наистина ѝ беше приятно да бъде с него. Когато той се ожени, тя дори долетя за сватбата, за да го изненада.

Когато се върнахме у дома, никой от нас не беше същият. Бяхме узрели с около четири години в рамките на една. Нямаше усложнения, свързани с диабета ни, и съм благодарна, че заболяването не ни възпрепятства, тъй като тази година повлия много и на нашия живот.

По-късно станах член на Ротари и досега приемам ученици от младежки обмен от 27 страни. И двете ми деца са учили в чужбина. Карин живее в Брюксел и работи за ЕС, като помага за стартирането на програма за обмен, наречена Еразъм плюс. Все още си разменяме коледни картички, а Карин изпраща всяка година цветя на майка ми на рождения ѝ ден. Споделяме връзка, която малко хора имат.

*Както беше разказано на
Ванеса Главинскас*



СПОДЕЛЕТЕ ВАШАТА ИСТОРИЯ

Това е петото годишно издание на **КАКВО Е ДА...** доказан фаворит сред читателите ни във и извън Ротари.

Ако сте ротарианец с интересна история или познавате някого, свързан с Ротари, който има възмущаващ разказ - ние искаме да ги чуем.

Потърсете най-добрите истории за нашите бъдещи издания на The Rotarian

Споделете собствената си история с нас на rotarian@rotary.org
Включете „What it's like“ в заглавието на Вашия имейл

БЛАГОДАРЯ, ЧЕ НЕ СПОДЕЛИХТЕ

Една препоръка: Не ме затормозявайте с любимите си книги

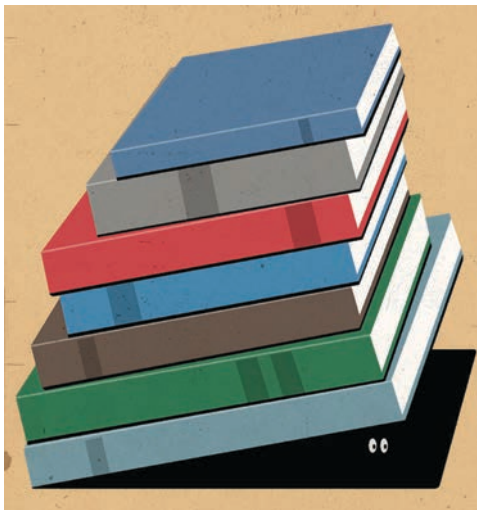
ДЖОИ КУИНАН

Малко неща в живота са по-страшни от книгата, която идва със силни препоръки. Или подарената книга. Подарената книга, за която силно подозирате, че може да е преподарена. Понякога предупреждение, понякога заплаха, подарената или препоръчаната книга е опит да ви принудят да участвате в удоволствие, което бихте предпочели да избегнете. Това е търсене на валидиране, утвърждаване, чест. Не е достатъчно, че ви харесвам. Не е достатъчно, че се радвам на вашата компания. Не е достатъчно да си човекът, когото бих искал до мен, ако вляза в юмручен бой в тъмна алея с 365 фенове на Оукланд Рейдърс.

И вие искате да ви уважавам. Или поне искате да уважавам вашия вкус към книгите. Твърде много е да искате това от друг човек. Прекалено много.

Ето основния проблем. Харесвам ви. Изглежда, знаете много за риболова на пъстърва. Вашите мисли за обърнатата крива на доходност, от които да ми падне ченето. Радвам се да чуя как говорите за онова време, когато сте се возили с Во Diddleу извън Масон. Но не се интересувам от препоръките ви за книги. Не сега, не никога. Всъщност бих искал никога да не сте ми казвали, че харесвате книги със заглавия като Knee-Deer in the Dead or Scourge of the Saracen Scimitar или Let Us Now Praise Famous Yokels. До този момент нещата сякаш вървят плавно. Сега ме тревожите.

Туристите са предупреждени никога да не ползват карти, докато се разхождат из Ню Йорк. Това ги прави да изглеждат като „мишени“. Нещо подобно се случва, когато глупаво поглеждаме към колекциите на книги на други хора.



Когато корморанът ви забележи, вие се превръщате във Вечеря. Направих грешката, когато взех книга в дома на приятел - просто за да тествам теглото ѝ - само за да ми бъде казано: „Заповядай, вземи я. Вероятно няма да стигна до нея поне още известно време.“

Е, разбира се, че няма да стигнеш до нея още известно време. Това е биография на Джон Куинси Адамс от 989 страници. И никога няма да ти се наложи да го четеш, защото току-що прехвърли копие то си върху мен. Закле се, че няма да я отворите, докато аз не я довърша, което знаеш, че никога няма да се случи, защото никога няма да дойде времето, когато ще си кажа: „Задръж всички обаждания; най-накрая ще седна с тази биография на Джон Куинси Адамс.“ Дори и да доживея до 115. Така че ти се откачи от куката за цял живот.

Препоръчителната книга е измамно хитър тест на Роршах. Това е опит да се потвърди, че пляката споделя същите ценности като хищника. Даването на книги на хора, които не искат да четат, не е просто нахлуване в личния живот: това е присмех в лицето. Наказателно е. Жестоко е. Това е

социално приемлива форма на сатира, съвременният културен еквивалент на средновековния горещ катран. Разстроен съм от теб, защото не ми предложи излишния си билет за Хамилтън на Бродуей. Така че ето ти биографията от 1200 страници на Александър Хамилтън, която върхуви мюзикъла. Наслади се!

Хората обичат да ви дават книгата, която е променила живота им. „Малкият принц“. „Доу 36 000“. Официалният наръчник на Препи. „Куджо“.

Честно казано, освен ако в книгата не е обяснено как да лекувам болки в долната част на гърба, не се интересувам. Не ме интересува книгата за участниците в декатлона за 80-годишни или тази за това, как изобретяването на покривала за чайници е променило света, и определено не се интересувам от книгата, която обяснява какво наистина се е случило с обречения марсоход. Имам собствен дневен ред за четене и той не прилича на вашия.

Хората най-вероятно препоръчват книги, когато имунната система на жертвата е най-слаба. Разбирайки, че сте на легло с разкъсан менискус или тиф, те се нахвърлят като необичайно емпатични хиени, въоръжени с екзотични шоколадови бонбони, букети от разкошни цветя и сандъци с Дан Браун. Те са добронамерени, но досадни, за разлика от Мария-Антоанета, самата читателка на леки романи. Когато бях прикован към леглото в продължение на седмици, моята философия относно подаръците за оздравяване беше: оставете канолите, вземете Кейт Аткинсън.

Хроничният препоръчител на

книги се вкопчва в непоколебима и непобедима лична философия. В живота ви нещо липсва. Може да се поправи, като прочетете тази книга. Моля, позволи ми да ти помогна. Но повечето хора не искат тази помощ. Особено ако включва четене на дълбокомислена книга. Само с малки изключения (Библията, Корана), нищо важно в живота не може да бъде поправено чрез четене на книга. Това важи най-вече за книги, написани от или за политици, или морално регенерирани престъпници с бели якички, или скучни защитници на Red Wings. Не трябва да продължава напомнянето на хората за това.

Хората, които препоръчват книги, показват умишлено наглост и безчувственост към своите жертви. Те искат да харесате определена книга, въпреки че всички налични данни подсказват, че ще я намразите. Това е като да предложиш на щатския отбор на Охайо книга за футбола в Мичиган. Това е като да поканиш веган на вечеря и да му подагеш Kentucky Fried Chicken. Защо направихте това? Обърнахте ли внимание на това, кой съм аз? Не забелязахте ли, че чета книга за Анна Каренина, а не книга за Анна Кендрик?

Защо дори на смъртното си ложе все още мислим за скъпоценното време, което пропиляхме, четейки „класиците“, възложени ни в гимназията? „Кървавото писмо“, „Джуд Непознатата“, „Смъртта на продавача“, „Силас Марнер“... Мразехме тези книги не само защото бяха нечетими, каквито обикновено са, а защото бяхме принудени да ги четем.

Ето какво е напращивият препоръчител на книги - вашата учителка по английски език в средното училище, сестра Реджина Виндикта.

Какво минава през ума на обсеивния дарител на книги? Приемайки благотворителен вид, хората понякога ви дават книги, защото

честно вярват, че ако искате да разберете какво се случва в света, трябва да го прочетете. Неправилно. Не всички са очаровани от скритите структурни причини за безработицата. Не всеки се интересува какво мисли Бари Манилоу за Бете Миглър. Освен това хората не четат по една и съща причина. Някои хора четат, за да получат информация. Други четат, за да бъдат успокоени. Повечето хора четат, за да се разсеят.

Чета, защото харесвам начина, по който писателите съставят текста, защото езикът, който се използва добре, всъщност променя мнението ми за света. Големите очаквания са супер вдъхновяващи за всеки, който се занимава с жилищен проект. „Портретът на Дориан Грей“ е лична покана за забава. Роман на Джеймс Елрой е като соло на саксофон на 450 страници. Това, което напращивият препоръчител на книги не успява да разбере, е, че всеки харесва саксофон.

С ентузиазъм приемам препоръките за книги само от трима души: сестра ми Айлин, дъщеря ми и от моя редактор в The Rotarian. Всички останали игнорирам. И все пак, в духа на ужасно заблудена човешка доброта, на всеки няколко години подреждам книгите, които са ми били подарени или препоръчани, и се заклевам да прекарам следващите три месеца да ги прочета и разчистя рафтовете завинаги.



Но в книгата попадам след само около 30 страници на френското поражение при Диен Биен Пу, преди да се откажа. След това няколко години по-късно опитвам отново. Дотогава в списъка ми за четене бяха добавени още половин дузина книги. Начинанието е станало безнадеждно сизифско. Между другото Сизиф прекара вечността безполезно, в бутане на камък нагоре по хълма. Слава богу, че не прекара вечността в писане за това. В противен случай би трябвало да прочета и тази книга.

В офиса си имам малка купчина книги, които давам на хората, когато ме попитат за нещо, което мисля, че може наистина да им хареса: „Лунен тигър“ от Пенелопа Лайвли, Дарвин, Маркс, Вагнер от Жак Барзун, Срещането на злото от Томас Бергер, Месец на село от Дж. Л. Кар, Леки години от Джеймс Салтер, Силата и славата на Греъм Грийн, Снежната гъска от Пол Галико и Пътувания с Херодот от Ришард Капускинский. Това са книги, които съм чел отново и отново, книги, които са ми важни, книги, за които искрено вярвам, са толкова близо до съвършенството, колкото може да получи всяко човешко начинание.

Понякога ги давам на хора и те изглеждат доста благодарни. Но повечето пъти никога не чувам нищо от тях. Почти не се случва някой да се върне при мен и да ме помоли за втора препоръка за книга „пустинен остров“. Това е така, защото те, може би неохотно, разбират, че това са книги, които обичам, това са книги, които означава много за мен, това са моите пустинно островни книги.

Иди да намериш собствения си пустинен остров.

ДЖОИ КУИНАН

писател на свободна практика
Таритмаун, Ню Йорк



ГАРИ С.Г. ХУАНГ,
ПРЕДСЕДАТЕЛ
НА СЪВЕТА
НА ПОПЕЧИТЕЛИТЕ
НА ФОНДАЦИЯ РОТАРИ



ПОСЛАНИЕ ОТ ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ФОНДАЦИЯ РОТАРИ

Януари

Ни хао, ротарианци!

Нещо невероятно се случи във Виена през октомври. Атлетът от Кения на име Елиуд Кипчоге беше първият човек в историята, който избяга маратонско разстояние от 42,295 км за по-малко от два часа. Дълги години експертите смятаха, че това е невъзможно. Те бяха убедени, че човешкото тяло не е способно да постигне този подвиг. Кипчоге обаче успя, защото имаше невероятен екип, работещ с него. Той имаше пейсмейкъри, които тичаха с него на всяка крачка, и хора, които се уверяваха, че той има правилното гориво и хидратация. На всеки няколко километра съпровождащите го бегачи се заменяха с по-свежи, за да поддържат темпото и да му помогнат да достигне целта.

Подобно на Елиуд Кипчоге, Ротари има страхотен екип за поддръжка, когато наближаваме финалната миля в нашето маратонско пътешествие, за да отървем света от полиомиелита. Толкова много невероятни ротарианци са помогнали да ускорят това усилие по пътя, дарявайки своето време и енергия, за да ни приближат до нашата цел.

Световната здравна организация е сертифицирала тип 3 от дивия полиовирус като изкоренен. Това е голяма новина! Изминаха също три години без див полиовирус на континента Африка. Скоро може да бъде сертифициран без полиомиелит.

Последната миля от нашето пътуване е трудна. Пакистан и Афганистан са големи предизвикателства за нас - но вече сме срещали толкова много големи предизвикателства. Всеки път, когато дадена цел изглежда извън обсега ни, ротарианците стояха заедно и отговаряха на призива.

Сега не е времето да загубим фокуса или да мислим, че състезанието вече е приключило. Можете ли да си представите какво би се случило с Елиуд Кипчоге, ако всички от пейсмейкърите се бяха прибрали за последните 2 км? Може би никога нямаше да достигне рекордната си цел.

Необходим е специален характер, за да се преследва трудна задача докрай. Това са времената, в които най-много се нуждаем един от друг. В Дао Те Чинг Лаодзъ написа, че пътуването от 1600 километра започва с една стъпка. Но също така и завършва с една стъпка. И тези последни стъпки изискват също толкова смелост, колкото първата. Нека да напишем историята, Ротари - финалната линия се вижда!

Февруари

Ни хао, ротарианци!

От древни времена хората са изграждали общности около вода. Това, че има възможност да черпи чиста, прясна вода от кладенец, означава, че селото има постоянна сила и способността да издържи тежките времена.

Кладенците са жизненоважни за хората по целия свят, но като метафора те са и толкова мощни. Какво е „кладенец“ за Фондация Ротари? От какъв източник можем да почерпим, за да се изпълним, за да сме в крак с невероятните глобални безвъзмездни средства, спасяващи животи по целия свят?

Разбира се, Фондация Ротари е нашият източник. Ние изграждаме много дълбок, силен кладенец, който ще осигури финансиране на големи проекти за идните поколения. Силен фонд ще осигури дългосрочната финансова стабилност на нашата Фондация и ще осигури основни ресурси, за да помогне за предоставянето на още по-забележителни хуманитарни услуги в бъдеще.

Ние се целим високо с инициативата Building TRF Endowment: 2025 до 2025 г. за изграждане на фонд от 2,025 милиарда долара до 2025 г. Дотогава очакваме фондът на Фондацията да разполага с минимум един милиард долара нетни активи.

Представете си доброто, което ще можем да направим с фонд от два милиарда долара! Приходите от инвестиции ще осигуряват около 100 милиона долара годишно за ротарианците да правят всякакви проекти, променящи живота по целия свят, година след година.

Заедно можем да направим това. Докато светът се променя около нас, кладенецът на Фондация Ротари ще издържи теста на времето и ще продължи да оказва положително въздействие върху света.

Конфуций изпитвал голямо удоволствие от водата. Той казва: „Голямата вода може непрекъснато да се движи напред, без да спира. Толкова е хубаво, че напоява земите навсякъде, където минава, но въпреки това не се приема за извършила изключителни подвизи. Ето това е добродетел.“

Говорейки за постижения, Ротари клуб Шанхай сега отбелязва 100-годишнината от основаването си като достигна до друг голям крайъгълен камък: първия си член на Обществото на Арч Кълмф, Франк Йих. Поздрави за нашите приятели в Шанхай!



МИТКО МИНЕВ
ДИСТРИКТ ГУВЕРНЬОР 2019-20
ДИСТРИКТ 2482 БЪЛГАРИЯ

Скъпи ротариански приятели,

От сърце ви честитя настъпилата Нова 2020 година!

Свършеното от нас дотук ни дава надежда, че ще съхраним идеала си като ротарианци, високите постижения на Ротари в нашия Дистрикт и с още по-голям ентузиазъм ще служим на нашата общност и на света, в който живеем и работим!

Желая ви крепко здраве, лични и професионални успехи, светлина и топлина в семействата!

На нашите млади партньори и приятели, ротарактори и интерактори, пожелавам да сбъднат своите мечти за реализация в живота и професията. Да знаят, че принадлежността ни към голямата световна организация на лидери, наречена Ротари, означава преди всичко чест, достойнство и готовност безкористно да се служи в името на общото благо!

Януари е Месец на професионалната служба.

Това Авеню на служба остава в сянка и понякога пренебрегнато в дейността на нашите клубове.

Пол Харис и неговите приятели чрез Ротари популяризират благородните идеи за хуманитарна служба, добра воля и световно разбирателство. Тези достойни стремежи са дошли по-късно. Ротари е започнал своя път като организация за бизнес и постигане на професионални цели. Началото на двадесети век е време, в което бизнесът е бил в среда на агресивна конкуренция, и простото правене на пари е изтласквало встрани понятия като професионални стандарти и бизнес етика.

Идеята на Пол Харис е била да събере представители на различни браншове и професии, които да забравят враждите и съперничеството, да се срещат като приятели и да си помагат един на друг. Така се е развила идеята за клуб, който комбинира приятелството и бизнеса.

Приятели,

Голямата новина за изминалото полугодие е, че Световната здравна организация е сертифицирала тип 3 от дивия полиовирус като изкоренен! Изминаха три години без див полиовирус на континента Африка. Той скоро може да бъде обявен за континент без полиомиелит. Не трябва да губим фокуса или да мислим, че борбата ни вече е приключила. Огнищата в Пакистан и Афганистан все още са големи предизвикателства за нас. Заедно, ние знаем как да ги преодоляваме успешно! Всеки път, когато дадена цел изглежда непостижима, ротарианците застават един до друг, отговарят на призива и я постигат.

Скъпи приятели, до края на ротарианската 2019-2020 година ни предстои още много работа. Нека обединим усилията си, за да докажем, че можем да работим не само в общностите си и Дистрикт 2482 България. Нека със стремеж и възможност да се впишем подobaващо в глобалния девиз на ротарианската 2019-2020 година: „Ротари свързва света!“

Ваш в Ротари
Митко Минев



РОТАРИ ИНСТИТУТ В ДУБРОВНИК

Към края на всяка година, организирани на различни места по света, отделните издания на Зонален Ротари Институт събират лидери на РИ и ФР, настоящи, бъдещи дистрикт гуверньори, регионални лидери на зоните. Институтът е градивен форум за споделяне на идеи, обсъждане на програмите на ФР, изразяване на препоръки към лидерите, изграждане на връзки между участниците. София беше един от домакините на тази международна проява през 2010 г. А тази година бяха реализирани 18 различни Института по света, четири от които в Европа: Катания – Сицилия, Гданск – Полша, Уоруюк – Англия, Дубровник – Хърватска.

Институтът в Дубровник (5-10.11.2019) беше първият за променената Зона 21, Включваща сега 39 държави с население около 240 млн. души, символизираща днес най-зримо в ротарианския свят наследената връзка Изток-Запад, в която нашият Дистрикт заема своето достойно място. На флага на Дубровник (основан през VII век, независима република от XIV до XIX век – първа в света признала независимостта на САЩ) е изписано LIBERTAS (свобода – лат.), което даде основание годишното ротарианско мото да бъде перифразирано тук, като *Libertas connects the world*. И действително споделихме свободния ротариански дух заедно с президента-елект Холгер Кнаак, Вицепрезидента Йинка Бабалолоа, представителя на попечителите на ФР Джулия Фелпс, настоящи директори Корнелиу Динка, елект директор Катерина Коцали-Пападимитриу, председателя на Института Мариан Булат, 17 дистрикт гуверньори елект, 15 дистрикт гуверньори номини и много други Ротари лидери и гости.

Дистрикт 2482 България представляваха ДГ Митко Минева, асистент зоналните представители



Нина Митева, ПДГ (която освегоми аудиторията за състоянието на Ротари у нас, а беше и чествана като мейджър-донор на ФР), Емил Коцев, ПДГ (с изложение в панела за публичен имидж), Веселин Димитров, ПДГ и двамата председатели на дистриктни комитети. А с ДГН Борислав Къдреков участвахме активно и в проведения преди Института ГЕТС (Тренировъчен семинар за елект гуверньори).

На пъстрия фон ротарианско обогатяване за себе си отличавам два момента: контакта с елект-президента Холгер – непосредствен, мотивиращ, ерудиран европейец (за 20-те години на моето членство в Ротари се случиха само трима европейци, президенти на РИ, но по съвпадение: през 2005-2006 – Карл-Вилхелм Стенхамър, когато бях президент на моя клуб, през 2009-2010 – Джон Кени, когато бях за пръв път АДГ, и сега, през 2020-2021, когато ми предстои да служа като ДГ) и закуската – дискусия на Зоналния Ротари лидершип институт, председателствана от Вицепрезидента Калчо Хинов.

Илиян Николов, ДГЕ



СЕМИНАРИ В ПРАВЕЦ

На 29 и 30 ноември и на 1 декември 2019 г. в РИУ Пра-Вец Резорт се проведе дис-триктно събитие, което обедини 3 в 1 семинарите за Фондация Ротари, за Членството и за Публичния имидж.

Събитието беше уважено от 175 ротарианци от 59 клуба; 30 Ротари клуба нямаха представители на семинарите, което постави въпроса колко от клубовете заделят в бюджета си средства, за да осигурят присъствие на членове от екипите си на тези обучителни форуми?

Форматът 3 в 1 е нов за дис-триктния екип, естествени са и различните мнения за събитие от такъв тип. Някои ротарианци оценяват провеждането на три семинара едновременно като добро решение – събирането на повече ротарианци създава друг тип енергия и усещане за общност, възможност е за повече контакти и споделяне и обмяна на информация. Встъпителната сесия и неделната работилница, заедно с трите панела създадоха едно цялостно и ефективно обучително събитие. Този формат подобри координацията между трите комитета в подготовката на програмата и в нейното осъществяване. За клубовете извън ползата от обучението и опцията за минимизиране на транспортни разходи имаме и спестени два уикенда

за всички нас – ротарианци и дис-триктен екип.

Негативните оценки касаят невъзможността на ротарианците да посетят повече от един панел. Финансовите измерения попречи за присъствието на повече хора. Това още веднъж показва, че участниците в семинарите трябва да се подкрепят и от клубовете.

В Панела по членството, разискващ основно проблемите и начините за привличане на нови членове на световно и национално ниво, особено интересна с презентацията си беше Мими Кубатева, паст президент на РК Смолян.

В панела за Фондация Ротари очаквано най-голям интерес беше проявен по темите „Глобални грантове“ и „Отчетност“. Затвърди се идеята за изготвяне на видеоуроци с конкретните технически детайли, които да бъдат в помощ на Ротари клубовете, да се популяризират редовно реализирани проекти. Още веднъж беше потвърдена готовността на Комитета за персонална помощ за клубовете, които сериозно искат да кандидатстват, като бяха поощрени ротарианците да се запознават редовно с материалите, качени в социални мрежи, касаещи Ротари и дейността му.

В панела Публичен имидж лекторите и лекциите бяха подбрани по точно определен начин. Първа-

та част беше посветена на публичните комуникации, втората изцяло на инструменти и методики за манипулиране на публичния имидж. Специално място беше отделено на извеждането на ротарианските акценти в средствата за масова комуникация; за важноста на снимковия материал при онагледяването на събитията; за ролята на социалните мрежи. Изключително полезни и интересни бяха лекциите на Пламен Цветков, секретар на Дис-трикта, и на Никола Минков от РК Свиленград за уебинарите като метод на обучение.

Резултатите от проведената анкета след събитието за оценките на организацията и провеждането на семинара са високи и, ако приемем, че всички анкети-рани са били обективни в своите оценки, то сме си свършили работата.

Искам да благодаря на всички участници за подготовката и провеждането, за съвместните усилия и работа, която свършихме, за да може този иновативен по своята организация семинар да стане по най-добрия начин. Времето, което всеки от нас отдели, и общата ни позитивна енергия имаха за резултат едно успешно и полезно събитие за нашите приятели.

Митко МинеВ, ДГ
Д-2482 България



ДЕЦАТА СЪС СПЕЦИАЛНИ ПОТРЕБНОСТИ ЩЕ ИМАТ НОВ ДВОР С УРЕДИ ЗА ИГРОТЕРАПИЯ

Каузата обединява ротарианската общност в Бургас

Деца с специални образователни потребности, които посещават бившето помощно училище „Отец Пауций“ в град Бургас, ще имат възможност за специализирани игри и физическа активност на открито. Училището е преустроено като Център за специална образователна подкрепа. В него се обучават около 100 деца.

Проектът „Подарете ни детство, за да почувстваме света“ е предвиден да се реализира на няколко етапа. Първият е на финалната права. Той се реализира от ротарианската общност в Бургас със съдействието на Инер Уийл Бургас и на Община Бургас. Финансира се от дарения и клубни средства. Стартът на кампанията беше през отминалата ротарианска година. Пастпрезиденти на трите клуба: Катя Касабова (РК Бургас), Николай Киров (РК Бургас-Пиргос) и Иван Гаврилов (РК Бургас-Приморие) дадоха началото. Тази година новите бордове с президентите Чавдар Николов (РК Бургас), Валентин Косев (РК Бургас-Пиргос) и Петър Попов (РК Бургас-Приморие) поеха щафетата.

Ротарианците се обединяват около проекта, след като разбират за липсата на уреди в двора и лошото му състояние. Разработен е проект, който включва няколко зони за игра и обучение на открито. Поради начина на набиране на средства тези зони ще се реализират поетапно.

Първият етап, който е пред завършване, включва монтаж на три люлки, три велоергометра, тунел, светеща пейка на пружини и монтаж на ударопоглъщаща настилка.



Вторият етап включва монтаж на две люлки: едната тип шезлонг, пързалка, занимателни панели, музикални инструменти за външен монтаж, мобилна светофарна уредба и монтаж на ударопоглъщаща настилка. Общата сума, която е необходима, е около 16 000 лева.

Ръководители на проекта са арх. Димитър Георгиев – електр. президент на РК Бургас-Приморие, и инж. Мария Белински – електр. президент на РК Бургас-Пиргос,

с което приемствеността и устойчивостта на проекта е гарантирана.

Създават се условия на педагози, социални работници, родители и доброволци да помагат на тези деца, да се справят с околната среда чрез игротерапия. Така се подпомага общуването и се подобрява устойчивостта, концентрацията и превключваемостта на вниманието. Наблюдава се ориентация към спазването на правила, което облекчава децата емоционално. Играта има преимуществата пред традиционното обучение, защото е носител на удоволствие.

Да бъдеш различен, понякога не е собствен избор, а съдба, която човек и да иска, не може да промени.

Когато медицината е неспособна да се справи, не трябва да се преструваме, че тези деца не съществуват, а да им дадем възможност за по-добър живот. Новите уреди в двора ще допълнят възможностите за по-добри условия за занимания на децата със специални образователни потребности.

За проекта може да дарите по
набирателна сметка :

IBAN: BG24FINV91501017273129

BIC: FINVBGSF

Банка: ПИБ АД

Получател: СНЦ Ротари Клуб Бургас Приморие

основание за превод: В подкрепа на проекта:

ПОДАРЕТЕ НИ ДЕТСТВО, ЗА ДА ПОЧУВСТВАМЕ СВЕТА

Мария Белински,
електр. президент на РК Бургас-Пиргос

РК ХАСКОВО-АИДА НА 15 ГОДИНИ

С празнично благотворително тържество на 7 декември 2019 г. Ротари клуб Хасково-Аида отбеляза своята 15-а годишнина. Със събраните средства Ротари клубът продължава традицията си да подкрепя млади таланти в града, като тази година те са за три младежки формации в гр. Хасково: Школа по приложни изкуства „Колорит“ към читалище „Заря-1858“, Детски танцов ансамбъл „Пъстрица“ към Ансамбъл за народни песни и танци „Китна Тракия“ при Тракийско дружество „Георги Сапунаров“ - Хасково, и Спортен клуб „Рона“.

Тази седмица бе завършен и четвъртият етап от проекта за изграждане на фитнес на открито в парк „Кенана“, което начало Ротари клуб Хасково-Аида постави през 2015 г. Инсталираното ново спортно комбинирано съоръжение е първото по рода си в България. Доизграждането и обновяването на фитнес площадката на открито се осъществява по проект „Граждански инициативи 2019“ на Община Хасково.

Предстои довършването и на втория проект на клуба, спечелил финансиране по „Граждански инициативи 2019“ на Община Хасково – обновяване на детската площадка в Зоока „Кенана“.

В чест на 15-ата си годишнина Ротари клуб Хасково-Аида издигна пластика със знака на Ротари Интернешънъл в кръговото на бул. „Освобождение“. На пластиката е представен знакът на Ротари Интернешънъл – зъбчатото колело, което символизира развитието и движението напред. Официалното откриване, състояло се на 16 декември, бе отразено обширно от медиите в региона.

За своите 15 години Ротари клуб Хасково-Аида е осъществи-



ло над 30 проекта в обществена полза. В тази кауза се включват и младежките програми на Ротари – Интеракт клуб Хасково и Ротаракт клуб Хасково, които за поредна година организираха и успешно осъществиха акция „Купи и дари“ за хранителни продукти в

подкрепа на нуждаещи се. Акцията се проведе на 14 и 15 декември (събота и неделя) в магазин „Кауфланд“ - Хасково.

Мария Даскалова,
Президент на РК Хасково-Аида

ГЛОБАЛЕН ГРАНД НА РК МОСКВА-ВОСТОК



От 20-25 ноември с Янко Янков от РК Раднево, посетихме РК Москва Восток за участие във финализирането на техния проект глобален гранд „Детски хоспис Домодедово – пълно оборудване на 2 стаи“. Нашият клуб беше първият чуждестранен клуб, който се включи в този гранд с подobaваща парична сума. В проекта на по-късен етап се включиха клубове от САЩ, Франция, Холандия,



Финландия, два немски клуба и други руски клубове.

На тържеството беше дадена много висока оценка от ДГ на Русия – А. Туманова за свършената работа от целия интернационален екип и най-вече от РК Москва Восток.

С общи усилия беше направено едно добро дело за децата в този хоспис.

Марин Димов, РК Раднево

СТРИЙТБОЛ В СЕВЛИЕВО

На 9 ноември в СЗ „Дан Колов“ беше проведен регионалният кръг на стрийтбол. В него участници от Севлиево, Велико Търново, Ловеч, Трявна и Габрово премериха сили. Събитието се състоя под ръководството на Ротари и Интеракт клуб Севлиево. Наградите бяха връчени от Мария Петрова - президент на РК Севлиево и специалния гост на турнира баскетболният треньор на Левски Тити Паназов.

В категория 6-7. клас момичета, победител беше отборът на Трявна с играчи Микаела Димитрова, Виктория Минева, Мириам Стоянова, Валери Димитрова и момчета - Цветомир Колев, Николай Ганчев,

Веселин Бояджиев, Венци Йорданов и Нуркан Юсеин - Севлиево.

Победителите в категория 8-10. клас момичета, бяха Екатерина Христова, Стела Симеонова, Виктория Богданова от Габрово и момчета - Светослав Ангелов, Кристиан Трифонов, Елизар Димитров, Симеон Станчев от Ловеч.

11-12. клас беше последната категория. Отборът на Трявна стана победител при момичетата с играчи - Мариела Стефанова, Камелия Кирилова и Габриела Йовчева, а при момчетата - Цветослав Матеев, Симеон Станчев и Елизар Димитров - Ловеч.

Христо Христов, РК Севлиево



СПОРТЪТ ЗА ЕДИН МИРЕН СВЯТ

Като членове на РК Враца сме сплотени около принципите и идеите на Ротари Интернешънъл. Преди 9 години подехме и реализирахме една спортна инициатива, която днес е вече традиция, очаквана от учениците в училищата на нашия град Враца, намиращ се в Северозападната част на България.

Под ръководството и с активната организация и финансиране от членовете на нашия клуб всяка година през октомври в рамките на пет дни се провеждат състезания по четири вида колективен спорт: футбол, волейбол и баскетбол за учениците от 5. до 12. клас и спортно развлекателни игри за най-малките от 1. до 4. клас. Състезанията се ръководят от професионални съдии и това издига самочувствието на децата.

Училището, отборен победител, получава почетната купа „Ротари“, която нашият клуб е учредил специално за повода. Като допълнителни награди се раздават топки и тениски с логото на Ротари. Състезанията протичат при активното участие на близо 450-500 ученици в съответните възрастови групи. Те с много ентузиазъм и спортен хъс се борят за спечелването на купите на Ротари. С годините тези състезания се превърнаха в празник не само за учениците и техните родители, но и за учителите и гражданите на Враца.

Местната администрация и ИАК Враца и подкрепят нашите усилия и ни съдействат по време на организацията и провеждането на състезанията.



За нашия клуб това е повод за радост и гордост от реализирането на един проект, намерил добра почва за развитие и напълно отговарящ на принципите и целите на ротарианското движение. Този проект е в унисон и с напътствията дадени от Президента на Ротари Интернешънъл Бари Расин в обръщението му към Ротарианците през месец февруари 2019 в което той подчертава: „Бих искал всеки Ротари клуб да излезе с един проект с висока степен на въздействие... Той не трябва да включва много пари, а да стига до хората и да има голямо влияние в общността.“

Убедени сме, че нашият проект носи плодове както на местно и на регионално ниво, мотивирайки децата към физическа активност и благородна, мирна надпревара за високи спортни резултати, като популяризира дейността и мандата на Ротари. Бихме искали да разширим този проект, като включим и клубовете от балканския регион в страните, с които граничим и с чиито клубове сме в тесни дружески връзки. Мобилизираме се за събиране на допълнителни фондове, необходими за неговото провеждане.

Веско Василев,
Президент на РК Враца



ЧАРТИРАХА ИНТЕРАКТ КАРНОБАТ

Навлизайки във Второто десетилетие от своето учредяване, Ротари клуб Карнобат направи изключително важна стъпка – създаването на Интеракт Карнобат. В него членуват младежи на възраст между 12 и 18 години, обединени от желанието си да са в помощ на обществото. Документът, с който карнобатският Интеракт стана част от голямото семейство на Ротари, бе подписан в Археологически музей - Карнобат. Хартата на Ротари Интернешънъл бе подписана от президента на Ротари Карнобат г-р Пенка Златанова. Тя е с дата 16.10.2019 г.

Специални гости на това изключително събитие на 26 октомври бяха Митко Минева, ДГ, Веселин Димитров - ПДГ, Валентин Стоянов - ПДГ, Иван Иванов - АДГ, Христо Трънчев, Бояна Банкова, членове на Интеракт Сливен и Ямбол, ротарианци от Бургас, Поморие, Айтос, Стара Загора, зам.-кметовете на община Карнобат, директори на учебни заведения.

Домакин на официалната церемония по чартирането беше Спа хотел „Парк“. Тържеството бе открито от вдъхновяващите слова на водещите Елиф, Жанета и Петко. Те приветстваха гостите с „Добре

дошли“ и изказаха своите специални благодарности на президента на РК Карнобат: „Един човек в тази зала е сред основните причини днес, всички ние да сме тук, заедно. Тя ни обедини, запозна ни с каузата на Ротари клуб, показа ни, че в човешкото сърце има място за всяка капчица добрина и любов. С изключителна гордост Ви представяме президента на Ротари клуб Карнобат - г-р Пенка Златанова, без чиято помощ нямаше да се справим“.

Работата в полза на обществото на младите интерактори започна доста преди чартирането на техния клуб, още в момента, когато се заражда идеята за неговото създаване. Младежите започнаха да осъществяват своите идеи, мисии и политики още в началото на месец септември, само няколко дни след първата си среща. Благодарение на Ротари клуб Карнобат, с тяхната подкрепа и напътствия те участваха в три събития.

Под погледите на всички присъстващи ДГ Митко Минева връчи сертификата на президента на Интеракт клуб Карнобат. Силно развълнувана Тихомира сподели, че е горда и щастлива, че е част от това нова за всички тях предизвикателство.

ДГ Митко Минева: "Радостен съм приятели, защото съм тук, по този повод. Сериозна е отговорността едно семейство да вземе решение да си създаде дете. Още по - сериозна е да го отгледа и да го възпита. Тази стъпка направи Ротари клуб Карнобат, за Вас. Наша грижа е от Вас да направим лидери, не само в класа и в Интеракт клуба, но и когато се реализирате в обществото като професионалисти. Лидери да бъдете в целия си живот. На добър път!".

По време на церемонията официалните гости приветстваха Интеракт Карнобат и им поднесоха подаръци. Специално за случая почетният гражданин на Карнобат Роланд Шнеевайс връчи на младежите две свои картини, които им подаря с пожеланието да ги използват за благородни каузи. Пейзаж от Карнобат бе и подаръкът на община Карнобат, връчен от изпълняващия длъжността кмет - Стефка Иванова. Церемонията по чартирането завърши с разрязване на тортата, подарък от приятелите от клуба в Айтос.

Пенка Златанова,
Президент на РК Карнобат
Снимки: **Тодор Кибритев**



КУПИ И ДАРИ В ХАСКОВО



Успешно премина съвместната кампания на Ротаракт клуб Хасково и Интеракт Хасково. Над 240 пакета с храна бяха раздадени през последните седмици на декември 2019 г. на хора в нужда.

В рамките на два дни, в магазин „Кауфланд“ в града, доброволци от младежките организации приканваха хасковлии и гости на града да закупят храна и да я дарят за хора в нужда.

Над 700 души бяха съпричастни с кауза и в навечерието на коледните и новогодишните празници и направиха дарение. В резултат бяха събрани над 650 пакета макаронени изделия, 517 консерви с пастет, грах, риба, боб, сърми и други храни, 229 пакета брашно, над 200 бутилки олио, 125 пакета с фасул, 133 с леща, 255 пакета захар, близо 200 с ориз, напитки, лютеница, над 870 сладки и други храни.

Или иначе казано, над два тона хранителни продукти бяха дарени от хората в Хасково. Всички хранителни продукти бяха сортирани и приготвени за над 240 жители на Община Хасково, попадащи в резервния списък на социалната услуга на Община Хасково „Топъл обяд“. Това са хора с ниски доходи - социални и минимални пенсии, възрастни хора с ТЕЛК решения, болни и социалнослаби, лица с доказана липса на доходи и близки, които да се грижат за тях, установено от дирекция „Социално подпомагане“.

Ивайло Добрев,

Председател

*на Комитета за професионално развитие
Ротаракт в Дистрикт 2482 - България*

XVII ТРАДИЦИОНЕН ФОЛКЛОРЕН ДЕТСКИ КОНКУРС

Фолклорният конкурс концерт – един от емблематичните проекти на Ротаракт клуб София, се организира всяка година съвместно от клубове в София и страната. Първото издание, по инициатива на Ротаракт клуб София, е през 2003 г.

Целта е да се покаже красотата на българския народен танц през погледа на децата, да се популяризира българската народна самодейност пред обществото, да се подкрепят финансово ансамблите. Средствата, събрани от продажба на билети, както и всяко парично спонсорство се разпределят под формата на награден фонд за победителите, а всяко дете участник получава личен подарък.

Тази година наградата на победителите беше 900 лв., за второ място: 700 лв., а за трето: 600 лв. Благодарение на нашите партньори, на седемнадесетото издание на конкурса всеки участващ ансамбъл получи награда-поощрение, а Всеки танцьор, участник в конкурса, получи подаръчен комплект с лакомства, списание и Ваучери.

Съорганизатори на седемнадесетия конкурс бяха РАК София-Сити, РАК София-Витоша, РАК Благоевград-Центрум и РАК Дупница.

Партньори на събитието бяха Ротари клубове: РК София, РК София-Сити и РК София-Капитал. Ротарианците дължат специални благодарности на театър „Българска армия“ и лично на заместник директора, ротарианеца Йордан Алексиев за съдействието и подкрепата, които ни оказват вече няколко поредни години. Жури на конкурса бяха Жени Гордиенко, Ирина Войнова, Борис Димитров и Петър Аврамов. А докато журито заседаваше, Вокален състав „Арт Поп“ завладя публиката със своето изпълнение.

На седемнадесетото поредно издание на Детски фолклорен конкурс-концерт „Българският фолклор“ участие взеха над 330 деца до 14-годишна възраст от цялата страна. Пред препълнената зала на театър „Българска армия“ победител стана танцов ансамбъл „Северняче“ от гр. Попово. Те представиха танци от Северняшка фолклорна област.

Цвятко Кагуйски, РК София



ИНВАЛИДНИ КОЛИЧКИ ЗА 10 БЪЛГАРСКИ БОЛНИЦИ

На 5 декември в болница „Света Анна“ в София се състоя официалното връчване на инвалидните колички, дарение от ротарианци от Франция и България.

Болниците в България постоянно се сблъскват с недостиг на такива важни за болните и техните близки помощни средства, каквито са инвалидните колички и проходилките. В десет от нашите болници този дефицит се преодолява благодарение на българо-френски ротариански проект.

Проектът е по инициатива на г-жа Аник Бар, почетен консул на България в Лил и член на РК Кроа Васкал, която се свързва с представители на Ротари клуб София-Витоша. С нейна помощ беше осъществен контакт между РК Бетюн Артоа, който е дарител по проекта, и българския Ротари клуб, който приема дарението и го разпределя между нуждаещите се здравни заведения.

Във Франция инвалидните колички, както и голяма част от цялото медицинско оборудване, трябва да се подменят след определен период от време. Доста от тях са в много добро състояние, запазени и почти нови. Вместо да бъдат бракувани, те получават втори живот у нас благодарение на този проект.



В реализирането на проекта взе участие и Ротаракт клуб София-Витоша Изгрев. С помощта на ротаракторите бяха разпределени получените 35 инвалидни колички и 35 проходилки. Бенефициенти по проекта са десет български болници. Сред са „Пирогов“, ИСУЛ, „Света Анна“, „Свети Наум“, Александровска, както и лечебните заведения в Дупница, Ихтиман, Елин Пелин и Пиргон.

Очаква се проектът да продължи да се развива и през следващите години.

Валентин Съйков,
РК София-Витоша



ТРАДИЦИОНЕН КОЛЕДЕН БАЛ НА СОФИЙСКИТЕ РОТАРИ КЛУБОВЕ

За поредна година софийските Ротари клубове в присъствието на електроструен гуверньора арх. Илиян Николов и паст електроструен гуверньора Емил Коцев, проведоха своя традиционен Коледен бал.

На 7 декември в хотел „Балкан“ повече от 180 ротарианци и техните гости след поздравлението от ДГЕ арх. Илиян Николов се запознаха с най-значимите проекти на софийските Ротари клубове.

Всеки клуб бе представен за няколко минути, гостите и ротарианците се убедиха как клубовете служат на местната общност чрез изпълнените проекти.

За доброто настроение се погрижиха група D-2, както и Водецията на коледния бал Йордан Алексиев от РК София.

На проведения „тих търг“ Всеки клуб предложи предмети, с които ще финансира свои проекти.

Константин Янакиев,
АДГ, Зона 2



ПЛОВДИВ – НАЙ-СТАРИЯТ ЖИВ ГРАД В ЕВРОПА



По традиция Всяка година Градският коледен бал, по егидата на Ротари клубовете в Пловдив, е посветен на конкретна благотворителна кауза. Тази година мисията на ротарианците е да съберат средства за изграждане на монумент, символизиращ културния дух на най-стария жив град в Европа.

За изграждането на паметника се провежда благотворителен търг с различни предмети. Най-интересните експонати са топката за тенис с автентичен подпис на родната звезда Григор Димитров и шапката с автограф на мотоциклетния ас Валентино Роси са само част от уникалните предмети в търга от Коледния бал.

Прототип на изображението на бъдещия монумент е уникална находка на антропоморфен съд, който е изработен в VI хилядолетие пр. н. е. през средния неолит – тоест на възраст 8 хил. години. Открит е при разкопки в района на Пловдив в праисторическото селище Яса тепе (Плоското тепе). Находката се съхранява в Археологическия музей в Пловдив.



Изработена е статуетка – реплика на антропоморфния съд, която бе предоставена на кмета Здравко Димитров. Тя ще бъде призьт на новоучредена награда, която в годината на инициативата „Пловдив Европейска столица на културата 2019“ за пръв път ще се присъди за принос към худо-

жественния живот в града. И от 2020 година ще се връчва ежегодно от Ротари клубовете в Пловдив.

„Мотото на Ротари Интернешънъл тази година е „Ротари свързва света“. Вярвам, че всички заедно можем да направим света едно по-добро място за живеене. Затова и каузата на нашия бал тази година, когато Пловдив е Европейска столица на културата с мотото „Заедно“, е да се обединим около идеята за популяризирането му като най-древния жив град на Стария континент“, заяви Елена Кристиано. С тази наша инициатива даваме фокус върху праисторията на Пловдив, а това е нещо, за което малко се знае. Всъщност то прави уникален нашия град. Не само неговото антично минало, а и праисторията му, с каквато могат да се похвалят малко градове, изтъкна Елена Кристиано, президент на РК Пловдив.

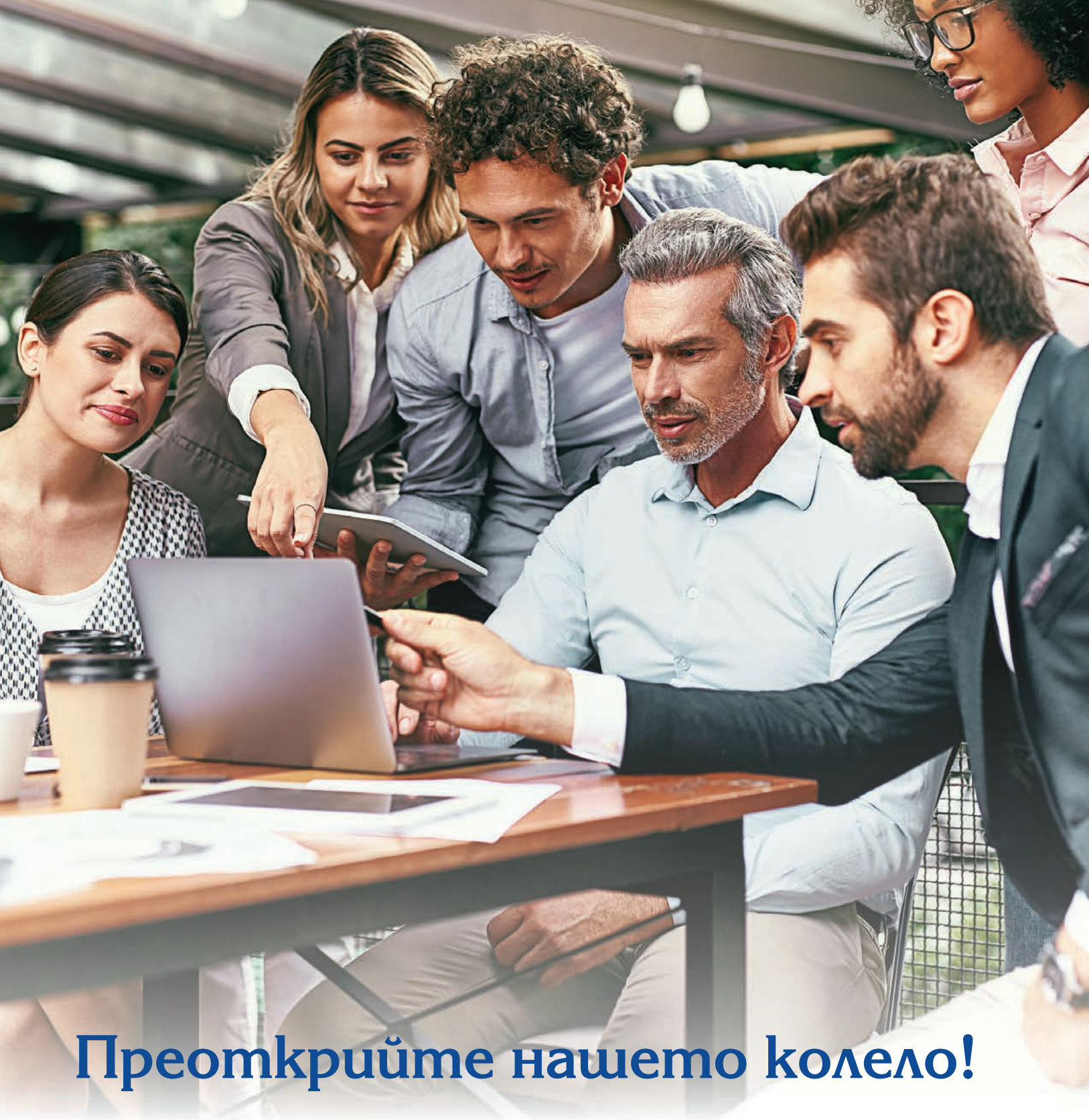
Поздравителен адрес за инициативата е изпратен от зам.-министъра на културата Амелия Гешева.

Сред дарените за благотворителния търг предмети са комплект кубински пури от серия 1926 год., изработени от личния майстор на Фигел Кастро – Дон Орландо Падрон. В разпродажбата са включени уникални картини, юбилейни пощенски марки.

Естрадната прима Силвия Калцарова изпълни обичани от поколения българи свои хитове. Музикалната програма включи и рецитал на пианиста от Лондон Петър Димов, дългогодишен стипендиант на Ротари.

В. „Марица“ - Пловдив





Преоткрийте нашето колело!

Какво прави вашият клуб?

Всеки път ние показваме:

- НОВИ МОДЕЛИ НА ЧЛЕНСТВО
- НАЧИН НА УЧАСТИЕ НА ОБЩНОСТТА
- ИДЕИ ЗА ПРОЕКТИ
- НАБИРАНЕ НА СРЕДСТВА



Споделете страхотните нови
идеи на Вашия клуб.

Изправете ни имейл на адрес:
abn@rotary.bg